

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., T., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice II z 27. júla 2012, č. k. Er 4165/1999-217 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2012 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 4165/1999.

2. Vzhľadom na to, že k sťažnosti sťažovateľky okrem iného nebolo pripojené splnomocnenie pre tohto zástupcu v zmysle kogentného ustanovenia § 20 ods. 2 zákona

Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd listom z 18. októbra 2012 vyzval sťažovateľku na odstránenie uvedených nedostatkov v lehote 5 dní od jeho doručenia, a to pod následkom odmietnutia sťažnosti bez odôvodnenia (§ 25 ods. 2 in fine zákona o ústavnom súde).

3. Sťažovateľka listom zo 6. novembra 2012 oznámila, že dopĺňa rovnopisy sťažnosti o potrebný počet a pripojila splnomocnenie na zastúpenie advokátom, a to „*nielen na zastupovanie pred ústavným súdom*“.

4. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom... V splnomocnení musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Návrhy vo veciach..., ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom... , uznesením odmietne bez ústneho pojednávania a bez odôvodnenia, ak bol na také nedostatky upozornený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Pretože kogentné ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde od princípu povinného zastúpenia navrhovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom nepripúšťa žiadnu výnimku a sťažovateľka tento nedostatok v právnom zastúpení ani na výzvu ústavného súdu doteraz neodstránila (zaslanie splnomocnenia zo 16. septembra 2010 je všeobecné, a najmä na nahliadnutie do exekučného spisu), ústavnému súdu neostala iná možnosť, ako sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 in fine zákona o ústavnom súde.

7. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva aj to, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 433/2012). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 443/2012).

8. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého z označených základných práv.

9. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

10. Ústavný súd teda v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie okresného súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy či čl. 12 ods. 1 ústavy.

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného uznesenia okresného súdu a priznaním náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013

